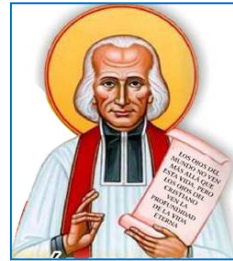

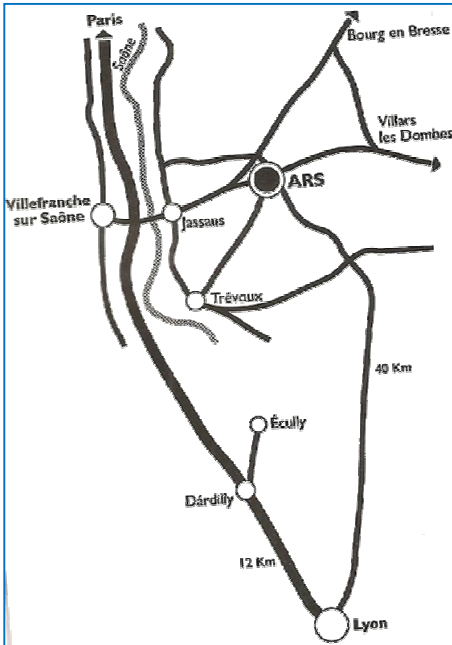

QUARESMA AMB EL SANT RECTOR D'ARS (3)

EL SERVEI PASTORAL: "JO T'ENSENYARÉ EL CAMÍ DEL CEL"

Després de la mort de Mossèn Balley, el seu estimat amic i deixeble Joan Maria Vianney fou nomenat rector d'Ars, una pobre i petit poble d'uns 230 habitants. El 9 de febrer de 1818 va iniciar els 20 quilòmetres de camí que separen Écully d'Ars. Anava a peu. En un carretó duia algunes peces de roba, un llit i els llibres heretats de Mossèn Balley. A un quilòmetre del poble Joan Maria va trobar un grup de nens; mig desorientat, va preguntar-li a un d'ells, Antoine Givre, on es trobava Ars. Quan li va dir que aquell era el límit de la parròquia, somrient i donant-li les gràcies, li respongué: "Amigué, tu m'has mostrat el camí d'Ars, però jo t'ensenyaré el camí del cel". Després s'agenollà per a resar.

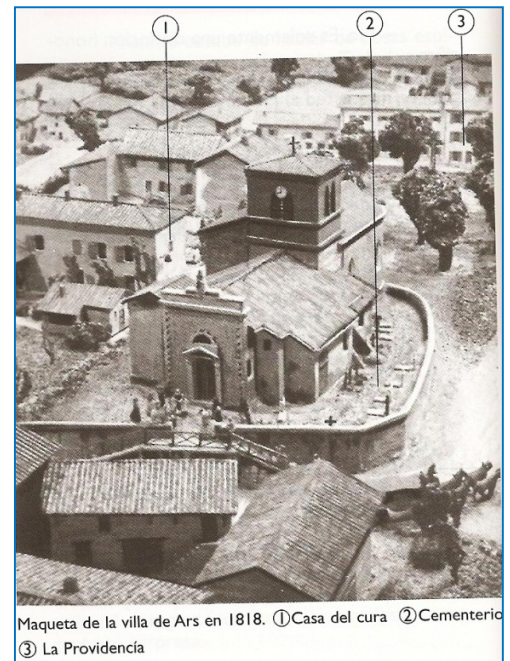

Els seus inicis com a rector van ser difícils. "No hi ha massa amor en aquesta parròquia, tu n'hi infondràs una mica" li havien dit. Efectivament, la corrupció

moral i la indiferència religiosa regnaven a Ars. Però ell no es desanimà doncs creia que amb oració i penitència arrancaria als seus fidels del pecat. "Déu meu! Concediu-me la conversió de mi parròquia. Accepto patir tot el que vulgueu, tota la meua vida".

De matinada, Mossèn Vianney sortia de la seva vella rectoria i s'adreçava al temple; allí resava llargues hores i celebrava la missa gairebé sòl. Vivia totalment consagrat als seus feligresos, i procurava establir contacte amb ells per a conèixer-los. Els visitava casa per casa, i els parlava de l'estat de les collites, del temps, de les seves famílies... A poc a poc anava guanyant-se la seva amistat. Atenia paternalment als infants i als malalts. També ajudava fraternalment als seus companys dels pobles veïns en les missions parroquials que s'organitzaven. Gaudia de la bellesa de la natura, els prats i els arbres, però estimava molt més la bellesa de la Casa de Déu i la solemnitat de les celebracions. Dedicà temps i diners a ampliar i embellir el temple amb capelles, altars, estàtues i quadres; restaurà la pintura i els mobles; renovà el vestuari litúrgic i construí el campanar que havia estat enderrocat durant la Revolució.

Es va rodejar de feligresos devots que l'ajudaven en el seu ministeri apostòlic. Fundà una escola i diverses associacions laiques. Però la seva obra preferida fou un orfenat per a joves desemparades de la regió, que depenia exclusivament de la caritat; l'ànima de "La Providència" era Catalina Lassagne qui s'havia d'encarregar de procurar menjar, i més d'una vegada ho aconseguí amb la intervenció del Senyor, que multiplicava miraculosament el gra o la farina: "El bon Déu és molt bo. Té cura dels seus pobres". Mossèn Vianney ensenyava

Maqueta de la villa de Ars en 1818. ① Casa del cura ② Cementeriu ③ La Providència

doctrina a les internes, i sopava allí. Més endavant també va acollir persones grans abandonades. "La Providència" va ser el model d'institucions que s'establirien per tota França amb la mateixa finalitat. Tot i que tingué èxit, Mossèn Vianney es veié forçat a tancar les seves portes degut a l'oposició trobada; va ser una dura prova per a ell.

Fomentà la moralitat a través d'una pastoral catequètica adreçada a infants i adults, i de les seves homilies que preparava meticulosament. El seu ensenyament catequètic arribà a ser seguit massivament. També procurà evitar l'habitual profanació del diumenge amb el treball al camp, les tabernes i els balls, que entenia eren la font de tot mal. Això li causà calumnies i enemistats; amb tot, la seva virtut aconseguí triomfar, i poc temps després es podia dir que «*Ars ja no és Ars*».

Amb tot, la principal tasca del Rector d'Ars va ser la direcció d'ànimes. El seu gran miracle era el confessorari. Gent vinguda de tot arreu recollrien amb edificació l'exemple d'aquell poblet on florien les vocacions religioses, es practicava la caritat, s'havien desterrat els vicis, es feia oració a les cases i se santificava el diumenge. L'afluència de pelegrins s'inicià l'any 1827. Milers de persones arribaven a Ars per a veure a Sant Rector y, especialment per a confessar-se amb ell.

Tota aquesta activitat anava acompanyada d'una vida de gran austeritat, intensa oració, sentit de l'obediència i extraordinària caritat. La seva tendresa, cortesia, gentilesa i sentit de l'humor reforçaven encara més el seu testimoni. Malgrat es va guanyar l'estimació del seu poble, hi haurà algunes temptatives frustrades d'allunyar-lo d'Ars. Altres vegades seria el mateix rector qui intentà marxar "a plorar la seva trista vida". El 1851 Mossèn Vianney pregà al seu bisbe que li deixés renunciar. I en tres ocasions fugí del poble, però sempre va tornar a l'interposar-se d'una forma evident la divina Providència, que volia que la seva vida santa arribés a resplendir en el marc humil d'una parròquia de poble. Allí, plenament conscient de la missió que Déu li havia encomanat, consagrà pràcticament tota la seva vida sacerdotal a la santificació de les ànimes per a mostrar-los-hi l'esperança a la que estaven cridades. Així va unir per sempre el nom d'Ars amb la fama de la seva santedat.

*“La vida en aquesta terra és com un pont
que ens serveix per a passar d'un costat de l'eternitat a l'altre.
No s'ha de tenir por de fer el bé, encara que ens costi una mica.
Exercitar la virtut de l'esperança és important quan les coses costen;
i consisteix en pensar en allò que ens espera.
El tresor d'un cristià no està a la terra, està al cel;
El nostre pensament ha d'estar allí on hi ha el nostre tresor.
Al cel serem feliços segons la felicitat de Déu,
i formosos segons la bellesa de Déu.
Elevem el nostre esguard cap al cel, la nostra pàtria veritable.”*

Sant Joan Maria Vianney